



ชื่อพื้นเมือง

โป๊ยเซียน

ชื่อสามัญ

Crown of Thorns

ชื่อวิทยาศาสตร์

Euphorbia milii Des Mout.

ชื่อวงศ์

EUPHORBIACEAE

ชื่ออื่น

ไม้รับแขก, ไม้ระวีงระไว, พระเจ้ารอบโลก, ว่านเข็มพระอินทร์, ว่านมงเมือง

ลักษณะทั่วไป

ไม้พุ่มน้ำมีหนามแหลมรอบลำต้น อาจมีรูปร่างกลมหรือเหลี่ยมบิดเป็นเกลียวแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ เมื่อโป๊ยเซียนมีอายุมากขึ้นเนื้อไม้จะแข็งแต่ไม่มีแก่นเหมือนไม้ยืนต้นทั่วไป สีของลำต้นมีสีเทาอมน้ำตาลถึงเทาอมดำ ลำต้นมีหนามปกคลุม หนามแหลม และแข็ง

ใบ เป็นใบเดี่ยว ออกจากยอดและลำต้นจะทยอยกันออก พื้นใบสีเขียวถึงเขียวอมเทา บางทีใต้ใบอาจมีสีแดงถึงแดงเข้มขึ้นอยู่กับสายพันธุ์ รูปใบมีหลายแบบ ได้แก่ รูปไข่ปลายใบมน ใบรีรูปหยดน้ำหรือรูปใบพาย บางสายพันธุ์ใบอาจบิดเป็นเกลียว เป็นคลื่นหรือโค้งงอเล็กน้อย ขอบใบเรียบ

ดอก เป็นดอกช่อออกตามปลายกิ่งหรือส่วนยอด เป็นดอกสมบูรณ์เพศ มีกลีบดอกสองกลีบ มีเกสรตัวผู้และเกสรตัวเมียอยู่ตรงกลางกลีบดอก แต่ละช่อดอกประกอบด้วยดอกเป็นคู่ ตั้งแต่ สองดอก สี่ดอก แปดดอก สิบหกดอก สามสิบสองดอก หรือมากกว่านั้น สีของดอกมีหลายสี เช่น แดง ขาว ครีม เหลือ

ผล ดอกโป๊ยเซียนหลังจากที่ผสมเกสรติดแล้ว จะพบว่าที่บริเวณกลางดอกจะมีกระเปาะนูนขึ้นมาเป็นผลสีขาว มีลักษณะเป็นพู่เล็กๆ 3 พู่ แต่ละพู่จะมีเมล็ดอยู่หนึ่งเมล็ด เมื่อแก่จะเป็นสีน้ำตาลคล้ายเมล็ดพริกไทยและจะแตกออกพร้อมกับติดเมล็ดกระเด็นออกไป

การขยายพันธุ์

โดยการปักชำ การเสียบยอด การเพาะเมล็ด วิธีที่นิยมและได้ผลดี คือ การปักชำและการเสียบยอด 1. การปลูกในกระถางเพื่อประดับอาคารบ้านเรือน เหมาะสำหรับใช้เป็นไม้ดอกประดับภายนอก ขนาดกระถางปลูก 8-12 นิ้ว ควรเป็นกระถางทรงสูง ใช้ดินร่วน : แกลบผุ : เปลือกถั่ว หรือใบไม้

การกระจายพันธุ์

ไผ่เขียนสามารถเจริญเติบโตได้ดีในทุกภูมิภาคของประเทศไทย

ประโยชน์

ต้นไม้แห่งโชคตามความเชื่อถือแต่โบราณ มีความเชื่อกันว่าถ้าไผ่เขียนออกดอกครบ 8 ดอกในหนึ่งช่อจะนำความโชคดีให้แก่ผู้ปลูกเลี้ยง